

[Jørgen Jensen.]

Jeg mener ikke, man alene kan gøre spørgsmålet om narkotikamisbrug til et problem for politi, læger og centre; narkotikamisbrug er også et spørgsmål om et samfund, der ikke giver menneskene en meningsfyldt tilværelse, ikke giver dem tryghed og tro på fremtiden med meningsfyldte arbejdsopgaver og et kulturliv, der skaber sammenhold og fællesskab. Det er også et spørgsmål om den arbejdsproces, vi har, med produktivitetsfremmende lønsystemer, med et arbejdstempo og med arbejdsprocesser, der fremmedgør menneskene over for arbejdet, med nedslidt og nervesvækket arbejdskraft.

Det er også spørgsmålet om et forbrugersamfund, som alene af hensyn til profit gennem en propaganda, som vi pænt kalder for reklame, tvinger mennesket ind i et ræs for at skaffe såkaldte forbrugsgoder, uden hensyn til hvad der sker med familieliv og sammenhold i øvrigt.

Der er også et spørgsmål, som allerede har været trukket frem, om sorte penge, om kyniske bagmænd, der tjener tykt både på indsmugling og salg af narkotika, og som også bevidst lokker svage eller pressede mennesker til afhængighed af stoffer, hvis virkning de ikke kan kontrollere.

Vi har tidligere fremholdt gennem vor ordfører i dette spørgsmål, normalt fru Hanne Reintoft, at den debat, som føres her i dag, ikke alene bliver brugt til et angreb på de foranstaltninger, man træffer over for narkomaner, men også til et angreb på hele vort sociale system. Selv om man i dag fra fremskridtspartiet taler et andet sprog, end man sædvanligvis gør i en sådan situation, er der også her en klar tendens til at give skylden for det, der sker her, en helt anden retning og også søge at bremse både forskning, forsorg og den økonomiske hjælp, man giver til narkomaner.

Der tales også i debatten i dag om en vigende tilgang af narkomaner, navnlig fra de unge. Dette er ikke rigtigt, så vidt vi kan se; der er måske en ændring i karakteren: mange unge driver rundt, falder for fristelsen til brug af lægeordnede midler, som sammen med spiritus kan nedbryde deres modstandskraft og dermed åbne for muligheden for brug af hårde stoffer. Men et af argumenterne for påstanden om, at der

skulle være en vigende tilgang, har været, at det ikke mere er moderne at ryge stoffer eller eksperimentere med brug af narkotika. Hvem var det egentlig, der gjorde det moderne? Det var den kulørte presse, og det var også den, som ønskede at aflede opmærksomheden fra samfundets brist ved at se igennem fingre med hashmisbrug og narkotikamisbrug. Det var den, som tillod og også i dag tillader, at læger fortsat kun har ét middel til mennesker, der ikke slår til, nemlig dulmende medicin i en størrelsesorden, der kun kan skabe afhængighed af stimulerende stoffer.

Er det så rigtigt, at der er et fald i antallet af narkomaner, eller føres den debat også kun for at forsøge at skjule problemets omfang og forsvare nedskæringer? I den store ungdomsarbejdsløshed lurer faren for et nyt opsving, og en kendsgerning er det, at medens det for 8-10 år siden var et spørgsmål om bedrestilledes eksperiment med stoffer, er i dag 75 pct. af narkomanerne fra den dårligst stillede del af befolkningen. De bagmænd, som allerede er nævnt nogle gange her i dag, og som skal tjene penge, sætter også bevidst ind på brugen af hårde stoffer som heroin, for de er dyre, giver større afhængighed og dermed mulighed for større fortjenester. Men det gør også problemet farligere.

Der har også været talt om et fald i dødeligheden, og jeg ville have nævnt tallene for, hvordan det har udviklet sig fra 1968, men da de allerede er nævnt nogle gange, skal jeg bare slå fast, at der ikke er tale om et fald, men at vi fortsat må konstatere, at der dør ca. én om ugen.

Så er der spørgsmålet om antallet af narkomaner. Man siger, at der ikke er nogen registrering, men alle, der beskæftiger sig med det, ved, at der er mellem 7.000 og 10.000, der har været afhængige af narkotika. Heraf er en stor del invalider på grund af brugen, og mange af disse såkaldt gamle stofmisbrugere var i den senere tid begyndt at søge til centrene for at få behandling. Men de nedskæringer, som allerede er slået igennem, bremser dette, og vi skal heller ikke glemme, hvad der også har været nævnt i dag, de mange, som er i de danske fængsler, fordi de er blevet kriminelle på grund af brugen af narkotika.

Derfor er det efter vor opfattelse af men-